Εις κοινήν πλάνην ο άκριτος ζηλωτισμός και ο συγκρητιστικός οικουμενισμός (Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 19 Αυγούστου, 2009

Ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ απέστειλε επιστολήν προς τον κ. Δημήτριον Χατζηνικολάου, Αναπληρωτήν Καθηγητήν Οικονομικών Επιστημών εις το Πανεπιστήμιον Ιωαννίνων, δια της οποίας του απαντά επί του περιεχομένου επιστολής, η οποία εδημοσιεύθη εις τον «Ο.Τ.» δια το «Πάτριον Ημερολόγιον». Εις την επιστολήν αυτήν ο Μητροπολίτης Πειραιώς υποστηρίζει ότι: **Ο συγκρητιστικός Οικουμενισμός και ο άκριτος ζηλωτισμός αποτελούν όψεις του αυτού νομίσματος τη ς πλάνης.** Παραλλήλως ο Πειραιώς εξηγεί, διατί δεν διακόπτει το μνημόσυνον των Οικουμενιστών, ενώ δικαιολογεί μερικώς την συμπεριφοράν του Οικουμενικού Πατριαρχείου (παρά το γεγονός ότι διαφωνεί), το οποίον ευρίσκεται υπό την αιχμαλωσίαν του βαθέος Κεμαλικού Κράτους και επιζητεί στήριξιν εις τα διεθνή fora. Ολόκληρον το κείμενον της επιστολής έχει ως ακολούθως:

«Ἐλλογιμώτατε Κύριε Καθηγητά,

Ἀνέγνωσα τήν ἀνοικτήν, ὅπως ἐπιγράφετε, Ὑμετέραν ἐπιστολήν πρός τήν ταπεινότητά μου χαρακτηρίζοντάς με “Νεοημερολογίτην” Μητροπολίτην Πειραιῶς καί τάς αἰτιάσεις πού δι᾽ αὐτῆς μοῦ ἀπευθύνετε καί θά παρακαλοῦσα να μοῦ ἐπιτρέψητε, χωρίς καμμίαν διάθεσιν ἀντιπαραθέσεως, νά πληροφορήσωὑμᾶς ὅτι δέν ἐπετέθην, ὡς λέγετε, κατά τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου, διότι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, Αποστολική καί Ἀδιαίρετος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, σύγκειται ἐξ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μέν ἀκολουθοῦν τό διορθωθέν Ἰουλιανόν ἑορτολόγιον, ἄλλαι δέ τό μή διορθωθέν καί Πάτριον ἀποκαλούμενον ἑορτολόγιον. Συνεπῶς, ἐσφαλμένως ἀναφέρεσθε περί δῆθεν ἐπιθέσεών μου κατά τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου. Ἡ ἐλαχιστότης μου, ἐξ ἀφορμῆς κινήσεων ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κανονικῆς μου δικαιοδοσίας, ἐνημέρωσε, ὡς εἶχενκαθῆκον, το πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς κανονικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς ἀπαξίας τῶν ἐκτός τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τελούντων και αὐτοπροσδιοριζομένων ὡς Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Και τοῦτο, ἀγαπητέ κύριε καθηγητά, διότι ἡ Ἐκκλησία τήν ὁποίαν ἔπηξεν ὁ Κύριος τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς διά τῆς καθόδου τοῦ Παναγίου

καί Ζωοποιοῦ Πνεύματος, εἶναι μόνον Μία καί εἶναι καί ἀνάδελφος καί Κεφαλήν Της ἔχει μόνον τόν Δομήτορα Αὐτῆς Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, Τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τό ἄχραντον καί ἡγιασμένον Σῶμα. Εἰς αὐτό τό Σῶμα μετέχουν οἱ ἀπ᾽ αἰῶνος Ἅγιοι καί εὐαρεστήσαντες τόν Θεόν μέ πρώτην τήν Πανάχραντον Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τούς Ἀποστόλους, τούς Πατέρας, τους Μάρτυρας, τους Ὁμολογητάς, τούς Ὁσίους, τούς Δικαίους, τούς ἐν οὐρανοῖς αὐλιζομένους καί τούς ἐπί γῆς στρατευομένους. Ὅθεν οὐδεμία δυνατότης ὑφίσταται μέ οἱανδήτινα εὐσεβῆ πρόφασιν ἤ αἰτιολογίαν νά συμπήξης Ἐκκλησίαν, δηλαδή Σῶμα Χριστοῦ, διά τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως καί ἐπιπνοίας, ὡς τραγικῶς πράττουν ἡ Ρωμαιοκαθολική Παρασυναγωγή, οἱ μονοφυσῖται ἀντιχαλκηδόνιοι καί αἱ δύστηναι Προτεσταντικαί κοινότητες. Δυστυχῶς τήν ἰδίαν πρακτικήν ἐφήρμοσαν οἱ αὐτοπροσδιοριζόμενοι ὡς Γ.Ο.Χ. θεωροῦντες ὅτι διά τῆς οἱασδήτινος δηλώσεως «ἀποτειχίσεώς» των νομιμοποιοῦνται θεόθεν, δογματικῶς καί ἐκκλησιολογικῶς νά ἀνιδρύουν Ἐκκλησίαν, δηλαδή Σῶμα Χριστοῦ καί μάλιστα κατακερματιζόμενοι, ἀλληλοκαθαιρούμενοι καί ἀλληλοαναθεματιζόμενοι. Φρονῶ εὐλόγως, ὅτι ἀντιλαμβάνεσθε την κανονικήν ἀπαξίαν καί τήν τραγικότητα τοιούτων ἐνεργειῶν, τάς ὁποίας δικαιολογεῖτε ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ὑμετέρου κειμένου ἕνεκεν τοῦ ὑφέρποντος συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνίων διακόνων τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιτραπείτω μοι, ὅπως εἴπω ὅτι τόσον ὁ ἄκριτος ζηλωτισμός ὅσον και ὁ συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός ἀποτελοῦν ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος τῆς πλάνης καί ἀποκόπτουν ἀπό τήν κοινωνίαν μέ Τόν Τρισάγιον Θεόν τῆς ἀληθείας και τῆς δικαιοσύνης. Μέ αἰτιᾶσθε, διατί δέν παύω τό μνημόσυνον τῶν κατά καιρούς δηλούντων συγκρητιστικάς οἰκουμενιστικάς θέσεις, ἀλλά ἀντιλαμβάνεσθε εὐελπιστῶ ὅτι μία τόσον σοβαρά ἐνέργεια προϋποθέτει κατά τό Κανονικόν Δίκαιον τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί δή κατά τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας 13ον καί 15ον τῆς Α΄καί Β΄ λεγομένης Συνόδου, δημοσίᾳ κήρυξιν αἱρέσεως καί γυμνῆ τῆ κεφαλῆ ἐπ᾽ Ἐκκλησίας αἱρετικήν διδασκαλίαν, πού εἰς τάς ὡς ἄνω περιπτώσεις θα ὑλοποιεῖτο ὄχι μόνον μέ δηλώσεις ἐξ ἀνοησίας, κακῶς ἐννοουμένης ἀβροφροσύνης ἤ πολιτικῆς σκοπιμότητος γενομένας, ἀλλά μέ ἐνσυνείδητον μετοχήν εἰς τήν αἵρεσιν ἀποδεικνυομένην διά τῆς κοινωνίας εἰς τό κοινόν ποτήριον. Τοιοῦτον τί, ὅμως δέν ἔχει εὐτυχῶς ἐπισυμβεῖ καί ἑπομένως ἡ Ὑμετέρα αἰτίασις ἀποβαίνει ἀνεπέρειστος.

Δηλῶ μετά πάσης δέ δυνάμεως, ὅτι ἐν οἵα περιπτώσει πληροφορηθῶ καί διακριβώσω τοιαύτην τραγικήν ἔκπτωσιν οἱουδήτινος Κληρικοῦ ἀμέσως καί πρό Συνοδικῆς καταγνώσεως, θά ἀπαγορεύσω ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κανονικῆς μου δικαιοδοσίας τό κανονικόν μνημόσυνον τοῦ εἰρημένου προσώπου. Ἐνταῦθα, δέν θά πρέπει να παρορᾶται τό γεγονός, ὅτι ἡμεῖς, Ἐλλογιμώτατε κύριε καθηγητά, ὁμιλοῦμεν ἐκ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, οἱ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ διακονοῦντες τό Γένος, ὁμιλοῦν ἐκ τῆς τραγικῆς των καταστάσεως καί ὑπό τούς γαμψούς ὄνυχας τοῦ βαθέος κεμαλικοῦ Τουρκικοῦ κράτους καί ἐπιζητοῦν στήριξιν

εἰς τά διεθνῆ fora, διά τῶν ἐκπροσώπων τῶν κατά τόπους αἱρετικῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί κατά ταῦτα πλειστάκις, ἐξ ἀνάγκης πειρῶνται να συγκλίνουν τά πράγματα φραστικῶς, γεγονός πού ἐμέ προσωπικῶς δέ μέ εὑρίσκει σύμφωνον, ἀλλά πού δύναμαι νά τό κατανοήσω ἐπαρκῶς. Περαίνων ταπεινῶς εὔχομαι εἰς Ὑμᾶς, ὅπως ἀντιληφθῆτε τήν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 14/8/2009)